283

ливо и разгледа злорад-
но, почти презрително.
— Предполагам, че не ме
подозирате, сеньора!... —
сухо произнесе Севастиян.
— Смел е на парадокси,
Севастиян!... — викна Роз-
ва Инес. — Аз съм за Ре-
публиката, и Гарибалди и
вие — съм за тях. Не е ли смешно?
— Напротив, ти ни на-
помни за бъдещите до
испитание.
— Или поне за брани-
те — да я спаси от нас.
отначало един камшик и стената и
Инес почна да е раз-
хождаше замислено от
единия край на стая-
та до другия. Севастиян